

Rrobaqepësi i vogël guximtar

Në një mëngjes vere ish ulur një rrobaqepës i vogël mbi tavolinën e tij pranë dritares, ishte në qejf dhe qepte me plot zell. Aty pranë po zbriste një fshatare poshtë rrugës duke thërritur: „Musht i mirë për tu shitur! Musht i mirë për tu shitur!” Rrobaqepësit i tingëlluan këto fjalë këndshëm, e nxorri kokën në dritare dhe thërriti: „Këtu lart, grua e dashur, këtu do të shesësh gjithë mallin tënd”. Gruaja i ngjiti të tre shkallët me koshin e rëndë për të shkuar tek rrobaqepësi dhe i duhej të hapte të gjitha poçet para tij. Ai i vështrroi të gjitha me kujdes, i ngriti lart, i mbajti në erë dhe më në fund tha: „Mushti më duket i mirë, më pesho mua katër kile e dashur grua, edhe sikur do të vinte një çerek më tepër s’do të ishte keq”.

Gruaja, e cila kishte shpresuar se kish gjetur një vend të mirë shitjeje, i dha atij çfarë dëshironte, por u largua e nervikosur dhe e inatosur duke mërmeritur nëpër dhëmbë. „Zoti ma bekoftë këtë musht”, thirri rrobaqepësi, „Dhe më dhënte fuqi dhe forcë”, mori bukën nga dollapi, preu vetëm një copë nga i gjithë çyreu dhe e leu më musht përsipër. „S’do të ketë shije të keqe” foli ai, por para se të kafshoj dua të bëj më parë gati jelek. E la bukën aty pranë, vazhdoi të qepte dhe nga gëzimi bënte me gjilpërë vrima dhe më të mëdha. Ndërkohë, era e mushtit të ëmbël, që sa vinte e ngjitej në tavan, i tërhoqi mizat, të cilat qenë grumbulluar aty në tufa të mëdha dhe bëri që ato të uleshin mbi copën e bukës.

„Hej, kush ju ka ftuar ju këtu?” foli rrobaqepësi duke u përpjekur që ti largonte miqtë e pa ftuar. Por mizat, të cilat nuk kuptonin gjermanisht nuk largoheshin aq lehtë, përkundrazi sa vinin e grumbulloheshin në tufa edhe më të mëdha. Më në fund, rrobaqepësit të vogël i humbi durimi, „Pa prisni, se jua ndreq unë juve!” mori një copë leckë dhe u qëlloi mizave përsipër pa i dhembur zemra fare. Kur e ngriti copën e nisi të numëronte, nën të gjendeshin jo pak, por shtatë miza pothuaj të ngordhura që shtrinin këmbët. „Pa shiko, kësoj trimi je ti” foli rrobaqepësi dhe u habit edhe vetë me guximin e tij, „Këtë duhet ta marrë vesh gjithë qyteti”. Në nxitim e sipër preu rrobaqepësi i vogël një rrip, e qepi atë dhe qëndisi me shkronja të mëdha përsipër: Shtatë copë me një të goditur!

„Hej, ç’them dhe unë” foli ai me veten, „Jo një qytet por gjithë bota duhet ta marrë vesh!” dhe zemra e tij dridhej nga gëzimi pors i bishti i qengjit.

Rrobaqepësi i vogël e lidhi rripin në bel dhe vendosi t’i binte botës rrotull, pasi mendonte që një djalosh si ai me një guxim të rrallë nuk ia vlente të punonte në një punishte të vogël. Para se të nisej, kërkoi në shtëpi rreth e rrotull, nëse kishte diçka, që mund t’a merrte me vehte; por nuk gjeti kurrgjë përveç një copë të vjetër djath, që e futi në çantë. Përpara portës i zuri syri një zog, që kishte ngecur në një shkurre; e mori dhe ate dhe e futi në çantë ku pak më parë kish vendosur copën e djathit. Kështu e nisi rrugën me guxim dhe ngaqë ishte i lehtë dhe i shkathët, nuk ndjente asnjë lodhjeje. Udha e pruri në një mal, dhe pasi arriti majën më të lartë të tij, pa atje që qëndronte ulur një gjigant i fuqishëm që shikonte me ngadalë rreth e qark. Rrobaqepësi i vogël mori zemër iu afrua atij dhe iu drejtua duke i thënë: „Mirëdita, o mik, ti rri aty ulur dhe vështron botën madhështore apo jo? Dhe unë e kam nisur rrugën për atje dhe dua të provoj fatin. A ke dëshirë të vish edhe ti?” Gjiganti e pa rrobaqepësin me përbuzje dhe i tha: „Ti mor rreckë! Mor djalë mizerabël!” - „Kjo më duhej” u përgjegj rrobaqepësi, zbrërtheu fundin dhe i tregoi gjigantit rripin. „Këtu mund të të besosh se ç’burrë jam unë”. Gjiganti lexoj

„Shtatë me një të goditur”, mendoj që këto ishin shtatë njerëz që i kish marrë rrobaqepësi dhe fitoj pak respekt për të. Por megjithatë ai donte njëherë t’a provonte, mori një gur në dorë dhe shtypi, saqë pika uji rrodhën prej tij. „Pa hë provoje dhe ti këtë” foli gjiganti, „Nëse ke fuqi” - „S’ke ndonjë gjë tjetër?” i tha rrobaqepësi, „Kjo për mua është vetëm një lojë”, futi dorën në çantë, mori djathin e butë dhe e shtrydhi atë, saqë i doli lëngu. „Pa hë” foli ai, „Kjo qe edhe më mirë?” Gjiganti nuk dinte se ç’të thoshte dhe nuk mund t’i besonte dot rrobaqepësit. Kështu, ngriti gjiganti një gur dhe e hodhi atë aq lart sa nuk e zinte dot syri: „Tani, provo ta bësh ti këtë o rosak”.

„Mirë e hodhe”, i tha rrobaqepësi, „Por gurit ama iu desh sërish të binte në tokë; unë do të hedh një që të mos rikthehet më”, futi dorën në çantë, mori zogun dhe e hodhi në ajër. Zogu, i gëzuar për lirinë e tij, u ngjiti fluturoi e nuk u kthye më. „Hë si tu duk kjo, or mik?” e pyeti rrobaqepësi. „Për të gjuajtur je i zoti”, i tha gjiganti, „Por tani të shohim, nëse je në gjendje të mbash diçka të rëndë”. Ai e çoi rrobaqepësin drejt te një pemë lisi, që qëndronte e prerë mbi tokë dhe i tha: „Nëse je kaq i fortë, atëherë me ndihmo ta nxjerrim pemën nga pylli”. „Me kënaqësi”, iu përgjigj rrobaqepësi, „Ti merr vetëm trungun mbi shpatulla, kurse unë po mbaj degët me gjethe, që është edhe pjesa më e rëndë”. Gjiganti e mori trungun mbi shpatulla, rrobaqepësi u ul mbi një degë peme, dhe gjiganti që nuk mund të shihte rreth e rrotull, duhej të mbante jo vetëm pemën por edhe rrobaqepësin përsipër. Rrobaqepësi

ishite me qejf e fërshkllonte këngën: „Tre rrobaqepësa kalëronin përtej portës”. Sikur mbajtja e pemës të ishte një lojë për të. Gjiganti, që për një copë udhë kishte mbajtur një peshë kaq të rëndë, nuk mundej më, dhe thirri: „Dëgjo mua më duhet ta lëshoj pemën”. Rrobaqepësi kërcëz shpejt poshtë, e kapë pemën me duar, për t’i lënë të kuptonte, që e kish mbajtur pemën tërë kohën dhe i tha gjigantit: „Hajde more, gjithë ky djalë i fuqishëm ti dhe s’mban dot një pemë”.

Vazhduan të ecnin së bashku, dhe kur kaluan pranë një peme qershie, kapi gjiganti majën e pemës ku vareshin dhe frutat më të pjekura, i përkuli ato dhe ia afroi rrobaqepësit për t’i ngrënë. Por rrobaqepësi ishte i dobët për t’i mbajtur degët e pemës, dhe kur gjiganti i lëshoi ato, shkuan degët e pemës në lartësinë e duhur dhe së bashku me to fluturoi dhe rrobaqepësi në ajër. Kur ra sërisht në tokë pa u dëmtuar, i foli gjigantit: „Ç’është kjo kështu, a nuk ke fuqi të mbash një purtekë të lehtë?” - „Nuk mungon fuqia” iu përgjigj rrobaqepësi, „Po mendon se kjo do të ishte problem për dike si unë që ka vrarë shtatë me një të goditur?” Unë kërcëva vetë mbi pemë, pasi gjahtarët ishin duke goditur aty poshtë në shkurre. „Provo te kërcësh edhe ti mbi pemë, po munde!” Gjiganti e bëri këtë përpjekje por nuk mundi të kapërcente pemën, përkundrazi mbeti i varur në degët; kështu pra ishte rrobaqepësi ai që printe edhe në këte rast.

Gjiganti i foli rrobaqepësit: „Nëse je kaq i guximshëm, atëherë eja me ne në shpellë dhe kaloje natën aty”. Rrobaqepësi u tregua i gatshëm dhe e ndoqi atë nga pas. Kur mbërritën në shpellë, pa që aty ishin ulur gjigantë të tjerë rreth zjarrit dhe secili hante nga një qengj të pjekur, që e mbanin në dorë. Rrobaqepësi pa rreth e rrotull dhe mendoi: „Këtu është edhe me hapësirë se në punishten time”. Gjiganti i tregoj atij një krevat dhe i tha që të shtrihej e te flinte. Rrobaqepësit iu duk krevati shumë i madh, nuk u shtri brenda, por u struk në një qosh të tij. Kur ishte mesnatë, gjiganti mendoi që rrobaqepësin e kishte zënë gjumi, u ngrit, mori një shufër hekuri dhe e theu krevatin me një të rënë përgjysme dhe njëkohësisht mendoi që e hoqi qafe më së fundi këte karkalec. Që në mëngjes herët u nisën gjigantët për në pyll dhe e kishin harruar fare rrobaqepësin; kur papritur shfaqet ai duke u afruar kundrejt tyre, si gjithmonë në humor dhe moskokçarës. Gjigantët u habitën, i zuri friga dhe kujtuan se mos ai do t’i vriste ata të gjithë dhe u larguan me nxitim.

Rrobaqepësi vazhdoi të ecte e të endej ku ta shpinte udha. Pasi ishte endur për një kohë të gjatë, mbërriti në oborrin e një pallati mbretëror dhe ngaqë ndjehej i lodhur, u shtri në bar dhe e zuri gjumi. Gjatë kohës që ishte aty shtrirë, erdhën njerëz, e vështruan nga tërë anët dhe lexuan mbi rripin etij „Shtatë me një të goditur” „Hej” folën ata. „Ç’do ky trim luftë këtu në mes të paqes? Duhet të jetë një zotëri i fuqishëm”. Ata shkuan dhe i treguan mbretit për të dhe mendonin që nëse duhej të shpërthente luftë, atëherë ai ishte personi i nevojshëm dhe i rëndësishëm, të cilin nuk duhej ta linin të largohej me asnjë kusht. Mbreti i pëlqeu kjo këshillë dhe dërgoi një nga obortarët e tij tek rrobaqepësi pasi të zgjohej nga gjumi, obortari duhej ti afrohej atij mundësinë për të hyrë në shërbim luftë për mbretin. I dërguari qëndroi tek rrobaqepësi, priti derisa ai i hapi sytë i streqi gjymtirët dhe i bëri atijë këtë propozim.

„Prandaj edhe kam ardhur deri këtu”, u përgjegj ai, „Unë jam i gatshëm të hyjë në shërbim të mbretit”. Kështu u prit ai me shumë nderime dhe iu afroa gjithashtu dhe një banesë e veçantë.

Njerëzit që ishin në shërbim të mbretit i binin në qafë rrobaqepësit dhe dëshironin, që të largohej sa më larg që të jetë e mundur. „Por ç’farë do të ndodh?” diskutuan ata me njëri tjetrin, „Nëse ne hymë në grindje më të, atëherë do të vdesin shtatë prej nesh. Kështu një si ne nuk ka asnjë shans për t’ia hedhur”. Prandaj ata morën një vendim, iu drejtuan mbretit dhe iu lutën atij, që t’u jepte atyre miratim për tu larguar. „Ne nuk jemi bërë, folën ata”, „Për të punuar e ndejtur me dikë që vret shtatë me një të goditur”. Mbreti u zemërua, që për shkak të një personi të humbiste të gjithë shërbyesit e tij më besnikë, uronte, që më mirë sytë e tij të mos e kishin parë atë kurrë dhe me kënaqësi do të donte që ta hiqte qafe atë. Por ai nuk guxonte që ta largonte atë aq lehtë, pasi kishte frigë, se mos ai e vriste mbretin bashkë me popullin e tij dhe bëhej vetë mbret. Ai u mendua gjërë e gjatë dhe më në fund e gjeti një zgjidhje. Kështu dërgoi pra mbreti dikë tek rrobaqepësi për ti thënë që mbreti kishte një kërkesë për të, ngaqë ai ishte një trim luftë. Në një pyell aty pranë strehoeshin dy gjigantë, që shkaktonin dëme të mëdhaja duke plaçkitur, vrarë djegur; asnjë nuk mund tu afrohej dot atyre pa e vërë jetën në rrezik. Nëse ai do të mundte që ti mposhte këta gjigantë dhe ti vriste, atëherë mbreti do ti jepte atij gocën e vetme për grua dhe gjysmën e pasurisë si trashëgimni; gjithashtu duhej që njëqind kalorës ta shoqëronin atë. Kjo ç’është për një burë si ty, mendoi rrobaqepësi, një vajzë e bukur e mbretit, dhe gjysma e mbretërisë si trashëgim kjo nuk i afrohet çdo ditë dikujt. „Oh po”, u përgjigj ai, „Gjigantët do ti zbus unë dhe njëqind kalorësit nuk i kam të nevojshëm: kush vret shtatë me një të rënë, nuk është e nevojshme të frikësohet nga dy”.

Rrobaqepësi u nis dhe njëqind kalorësit e ndiqnin nga pas. Kur mbëriti në të dalë të pyllit u foli shoqëruasve të tij: „Qëndroni më mirë këtu, dua që ti laj vetë hesapet me dy gjigantët”. Pastaj kërceu brenda në pyell dhe vështroi sa majtas- djathtas rreth e qark. Pas pak i dalloj të dy gjigantët: ata ishin shtrirë poshtë tek një pemë dhe flinin dhe gërhisnin njëkohësisht, saqë dhe degët e pemëve lëkundeshin lartë dhe poshtë.

Rrobaqepësi nuk u tregua dembel, por mbushi çantat plot me gurë dhe u ngrit mbi pemë. Kur arriti në mes të pemës, rrëshqiti mbi një degë, deri sa arriti në pozicionin e duhur mbi dy gjumashët dhe nisi të hidhte njërit mbi kraharor gurë njëri mbas tjetrit. Gjiganti nuk ndjeu gjë për një kohë të gjatë, por më në fund u zgjua, i goditi shokut të tij dhe i tha: „Pse mëe godet ti more?” - „Ti po ëndërron” iu përgjigj tjetri, „Unë nuk po të godas”. Ata ranë përsëri në gjumë, kur tani nisi rrobaqepësi ta godasë tjetrin me gurë. „Çdo të thotë kjo” thirri tjetri,

„Pse më godet?” - „Unë nuk po të godas”, u përgjigj i pari dhe mermëriste me vete. Ata u zunë e u grindën për pak, por ngaqë qenë të lodhur, nuk u shqetësuan shumë dhe kështu qepallat ju mbyllën sërisht.

Rrobaqepësi e nisi lojën e tij nga e para, zgjodhi gurin më të rëndë dhe ia hudhi atë gjigantit të parë me sa forcë që kishte mbi kraharor. „Po kjo s’durohet!” uluriti ai, u ngrit si i marrë dhe e përplasi shokun e tij pas pemës, saqë ai u drodh. Tjetri ia shpërbleu në të njëjtën formë, ata u xhindosën aq shumë sa shkulën pemët, goditën njëri - tjetrin derisa ranë të dy të vdekur mbi tokë. Më pas rrobaqepësi kërceu poshtë. Për fat mendoj „Që ata nuk shkulën dhe pemën mbi të cilën isha unë, për ndryshe do të më duhej që por si ketër të hidhesha nga një pemë në tjetrën; por një si unë është i shpejtë!” Ai nxorri shpatën dhe i bëri secilit prej gjigantëve disa goditje të mira mbi kraharor, më pas u largua e shkoi tek kalorësit dhe u tha:

„Puna mbaroi, ata të dy i zhduka njëherë dhe mirë: por ama ishte e vështirë, nga halli iu desh atyre të shkulnin pemë dhe iu duhej të mbroheshin, por ma për ata kishte shpëtim nëse vjen një si unë, që vret shtatë me një të goditur”. „Por ju a nuk jeni plagosur?” Pyetën kalorësit.

„Për fat të mirë” u përgjigj rrobaqepësi, „Nuk më prekën as edhe një qime floku”. Kalorësit nuk i besuan dhe kalëruan në pyell: atje gjetën të dy gjigantët, që notonin në gjak dhe rreth e përçark gjendeshin pemë të shkulura.

Rrobaqepësi kërkonte prej mbretit që ta mbante premtimin e dhënë, për të cilin mbreti tashmë qe penduar, ai u mendua sërisht për të gjetur një zgjidhje se si ta hiqte qafe këtë trim.

„Para se ta marësh vajzën time dhe gjysmën e pasurisë time” foli mbreti „Ti duhet të përmbushësh edhe një heroizëm. Në pyell gjendet një bishë, që shkakton dëm të madh, atë duhet ta zësh” - „Para një bishe frikësohem edhe më pak se para dy gjigantëve; shtatë me një të goditur ky është zanati im”. Ai mori një litar dhe një sëpatë me vete, shkoi në pyell dhe u tha atyre që duhej ta shoqëronin që të prisnin jashtë. Atij nuk i duhej të priste e të kërkonte gjatë, pasi bisha erdhi shpejt aty dhe kërceu kundrejt rrobaqepësit, sikur donte ta shponte pa tjetër me bririn e tij. „Pa shih, pa shih” tha rrobaqepësi, „Kaq shpejt s’mbaron kjo punë” qëndroi në vend dhe priti, deri sa kafsha u afrua, pastaj kërceu shpejt e shpejt mbas pemës. Bisha vrapoi me sa fuqi që kishte kundrejt pemës dhe e nguli bririn e tij aq fortë në trung, saqë nuk kishte më forcë, që ta tërhiqte sërisht dhe kështu u kap. „Tani e zuara këtë zog të vogël”, tha rrobaqepësi, doli nga mbrapa pemës, përpara i hodhi kafshës litarin në qafë, më pas i preu atij bririn me sëpatë, dhe pasi çdo gjë ishte tashmë në rregull, e mori kafshën e ia çoi mbretit. Por mbreti nuk donte t’ia jepte ende premtimin e mbajtur që i kish bërë, dhe i bëri një kërkesë të tretë. Rrobaqepësi duhej që përpara martesës që ta zinte një derr të egër, i cili bënte kërdi të madhe në pyell; gjuetarët gjithashtu duhej që ta shoqëronin. „Me kënaqësi”, foli rrobaqepësi, „Kjo është për mua një lojë fëmijësh”. Gjuetarët nuk i mori me vete në pyell dhe ata ishin të kënaqur për këtë, sepse derri i egër i kishte munduar aq shumë, saqë ata s’kishin më dëshirë që ta ndiqnin edhe një herë atë. Kur derri e pa rrobaqepësin nisi të turrej me gojën e shkumosur dhe me dhëmbët e mprehta kundrejt tij dhe donte ta hidhte në tokë: por trimi i shkathët kërceu dhe hyri në një kishë të vogël, që gjendej aty pranë dhe pastaj shumë shpejtë doli nga dritarja përjashta. Derri i egër e kish ndjekur nga pas por ai i

Bild -S.170 doli rreth e rrotull, e mbylli derën dhe e zuri kafshën brenda që ishte shumë e rëndë për të kërcyer nga dritarja. Rrobaqepësi i thiri gjuetarët, që ta shihnin me sytë e tyre kafshën e zënë. Trimi iu drejtua mbretit, që deshi apo s’deshi duhej ta mbante premtimin e dhënë, duhej t’i jepte

atij vajzën për grua, dhe gjysmën e pasurisë mbretërore. Sikur ta dinte, që ishte një rrobaqepës dhe jo një trim lufte, që qëndronte para tij, atëherë mbretit do ti dhembte zemra më shumë. Kështu u bë një martesë me shumë hare por me pak gëzim dhe nga një rrobaqepës na u bë një mbret. Pas një farë kohe dëgjonte mbretëresha e re në mbrëmje se ç' thoshte bashkëshorti i saj në ëndërr: „Djalosh pa më përgatit jelekun dhe më armo pantallonat ose pëmdryshe do ti godis veshët me kut”. Aty e kuptoi ajo se në ç' rrugicë ishte rritur zotëria. Ajo u ankua në mëngjes tek babai i saj dhe iu lut që ta ndihmonte, që të largohej ky burë, që s' ishte gjë tjetër veçse një rrobaqepës. Mbreti e ngushëlloi atë dhe i tha: „Lëre derën e dhomës hapur në mbrëmjen tjetër, shërbyesit e mi duhet të presin jashtë dhe nëse ai është përgjumur, duhet të hyjnë, ta lidhin dhe ta çojnë mbi një varkë, që ta shpjerë në fund të botës”. Gruaja u gëzua, por ushtari i mbretit, që i kishte dëgjuar të gjitha, ishte besnik ndaj zotërisë së tij të rij dhe ia tregoi të gjithë planin.

Këtë plan dua që t'ua prish patjetër, tha rrobaqepësi. Në mbrëmje si zakonisht u shtri ai së bashku me gruan e tij në krevat; kur ajo mendoi, se atë e kishte zënë gjumi, u ngrit, e hapi derën dhe u shtri sërish. Rrobaqepësi që bënte gjoja sikur e kishte zënë gjumi, nisi të thëriste me zë të lartë: „Djalosh pa më përgatit jelekun, amoi pantallonat ose pëmdryshe do ti godis veshët me kut! Unë kam vrarë shtatë me një të goditur, kam vrarë dy gjigantë, kam kapur një bishë dhe kam zënë një derr të egër dhe u dashka që të kem frikë para atyre, që qëndrojnë jashtë derës!” Kur dëgjuan këta rrobaqepësin të fliste këtë fjalë i zuri një frikë aq e madhe; filluan të vraponin me të katërtat sikur ti ndiqte një ushtri e egër nga pas, dhe asnjë s'guxonte të matej më me të. Kështu ishte dhe jetoj rrobaqepësi gjatë gjithë jetës së tij si mbret.